ſuud lahti ei te, miña ollen eña käe järrel taſko kinni pannud, kuñingas tunneb miño ſõlmed. Sate kuñinga jure, ſiis niñetage mõisto kombel, kui ollekſite mulle hääd nõu annud ja mind kirjotamiſe jures aitanud; ſe toob teile kaſſo ning au.“ Kohhekella ſüdda läks rõemſaks, teña üppas kogeti ühheſt kohhaſt teiſi ja ütles: Reinowadder, armas kaim, nüüd näen ſelgeſt, et teie mind armaſtate ja mulle au tahhate ſata. Kõik iſſandad ſawad mind kiitma, et oskaſin tarka mõtteid ja sõnnu teile juhhatada. Teie ſaatmine juhtub mulle õnneks. Kas jäñes ei tulle miñoga ſeltſis? „Ei weel,“ kostis Reinowadder: „meil on Argpükſiga weel mõnda räkimiſt, mis teña ſuſõñaga miño kirjale liſſaks kuñingale peab ſelletama.“ — Juñalaga, kallis lellepoeg! ütles Kohhekel lahkudes. Lõuna aeal jõudis teña kuñinga kotta taggaſi.

Kuñingas küſſis, kui tedda paunaga näggi: „Kohhekel, kuſt teie tullete? kuhho Reinowadder iſſe jäi, et pauna teie kätte andis?“ Dinas kostis: Teña pallus mind, armoline kuñingas, ſallakirjad teie kätte tua, mis meie ühheskoos wäljamõtleſime ja ülleskirjutaſime; miña ollin teña tru nõuandja ning abbimees. Paunas leiate kirjad, mis Reinowadder kinnipannud ja pauna ſu kunſtliko ſõlmedega ſiddunud. Ja kuñingas käskis, et kobras, kes mitto wõeraſt keelt mõistis ja kuñinga koas kirjutaja ammetit piddas, pauna lahti teeks ja kirjad wäljawõttaks. Kobras peastis Hintſi abbiga pauna ſu lahti, agga möllemad kohkuſid, kui tappetud jäñeſe

werrine pä paunaſt wälja tulli. Kobras üdis: Wägga iñelikud kirjad need! kes neid kirjutawad, ehk need oskawad ka luggeda.“ Siin on Argpükſi pä, kudda iggamees wõib tunnistada. — Kuñingas ja kuñingana ehmataſid wägga, ja kunningas ütles pääd wangotades: „Oh, üllekohtune Reinowadder! ſaakſin ſind kätte! kuddas mind petſid! oh et ſiño wallet akkaſin uskuma.“ Ja kuñingas, kuñingana ja kõik ellajad jäiwad kohkuma ning murretſema. Agga Lõupard, üks kuñinga liggiſullane, ütles: „Tõeste! miña ei mõiſta miks teie ja kuñingana ſelle ülle ni wägga kurwaſtate. Jätke tühjad murred mahha ja olge julged! Eks teie olle rigiwallitſeja iſſand, kelle ſundi kõik lomad peawad kuulma?“ Kuñingas kostis: „Sellepärraſt ei tohhi teie iñeks panna, et miño ſüdda kurb on. Miña ekſiſin raskeſt, et üllekohtuſe walle peale oña trui sõbradele kahjo teggin. Meſſikäp ja Kriimſilm eñandaga on kolmekeste teotud ſures wallus. Et ühhe walleliko juttu peale üllema rigiiſſandaile teotuſt teggin, ſe kautab miño niñe kuñingliko au. Miña kuulſin kuñingaſa palwet, kes Reinowadderi wallet ölpſaſt aktas uskuma; agga nüüd tulleb kahhetſemine ilja, ei aita ſiih eñam ükſki nõu.“ Lõupard kostis: „Kuñinga iſſand! wõtke miño sõbraliko palwet kuulda; jätke leinamiſt mahha! tehtud üllekohhut wõite jalle hääks tehha. Andke karrole ja hundiparile oina leppitusſeks, kes iſſe kitis, kudda teña Reinowadderile nõu annud ja abbimehheks olnud;